

doen, haar te verbieden, en bovendien: 'het nut van de Unie achtte hij nog steeds dat zij grote groepen van illegale acties afhield.' Meyers verzoek, Nationaal Fronters vooraanstaande posities te geven, had Seyss-Inquart in overweging genomen¹, maar van openbare vergaderingen kon voorlopig geen sprake zijn. '*Schmidt erklärte sich schliesslich damit einverstanden dass Meyer eine Informationsreise durch Deutschland mache, wünschte aber, diese nicht länger ausgedehnt zu wissen als acht Tage.*'

Het was een mager resultaat – en dat was niet de enige teleurstelling die Meyer op de 21ste april te verwerken kreeg. Hij had al enige tijd lang het vage gevoel dat vooraanstaande leden van zijn beweging die blijkbaar van mening waren dat hun carrière schade leed door zijn aarzelingen, achter zijn rug om contacten met de Duitsers onderhielden – op de avond van de 21ste ging hij, door een employé gewaarschuwd, het bureau van de directeur van de uitgeverij van Nationaal Front, G. J. Zwertbroek, doorzoeken; hij trof er brieven in aan waaruit hem bleek dat Zwertbroek samen met andere Nationaal Fronters in een nauwe relatie stond tot medewerkers van Schmidt. En hij, de Leider, wist daar niets van af! De gehele pro-Duitse groep werd door hem geroyceerd, waarna Zwertbroek zich, vermoedelijk op advies van Schmidt, bij de NSNAP aansloot. Deze desertie nam Meyer als aanleiding om de staf te breken over het annexionistische streven van van Rappard en de zijnen. 'De Nederlandse Nationalist' zo schreef hij in het dagblad van Nationaal Front, het *Nederlands Dagblad* (een neveneditie van *De Residentie-bode*), 'kan slechts walging voelen bij het aanschouwen van dit krankzinnig en tot mislukking gedoemd misdadig spel!'² Dat kon Schmidt die de NSNAP protegeerde, niet op zich laten zitten: het *Nederlands Dagblad* werd op 27 mei voor de periode van een volle maand verboden. Nòg zette Meyer zijn actie voort, waarbij hij op besloten vergaderingen bleef aandringen op aanvaarding van de Nieuwe Orde en zich in besprekingen, ook met Duitsers, opnieuw bereid verklaarde tot samenwerking met Mussert; onderschikking aan deze wees hij af. 'Is het begrijpelijk', schreef hij na de oorlog, 'dat in de enkele ogenblikken dat ik geheel alleen was, ik wel eens zozeer walgde van al dat geintridgeer, dat er soms een neiging in mij opkwam om de boel er bij neer te smijten? Maar dat mocht ik niet, want zulks zou juist in de kaart van de Duitsers spelen zijn. Het spel, al was het een onaangenaam spel, waarbij ik wist dat de tegenpartij vals speelde, moest ik verder spelen, in het belang van ons volk. Opgeven zou vrij baan betekenen voor de NSB.'³

¹ Kort nadien werd een Nationaal Fronter tot burgemeester van Harderwijk benoemd; daar bleef het voorlopig bij. ² *Nederlands Dagblad*, 20 mei 1941. ³ A. Meyer: *Alles voor het vaderland*, p. 230.